

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen angår, om B i henhold til aftale af 12. december 2018 har krav på betaling af 3,6 mio. kr. for fremskaffelsen af det sølv, der blev stjålet fra A ved et indbrud den 8. september 2018, eller om aftalen helt eller delvist skal tilsidesættes på grund af svig eller bristende forudsætninger, eller fordi det ville stride imod bl.a. almindelig hæderlighed eller lov og ærbarhed eller være urimeligt at gøre den gældende. Da det er A, der har påstået aftalen tilsidesat, påhviler bevisbyrden herfor ham.

Efter en samlet vurdering af bevisførelsen finder landsretten, at A ikke har godtgjort, at B svigagtigt har afgivet urigtige oplysninger om omstændigheder, der kan antages at være af betydning for den indgåede aftale, eller gjort sig skyldig i fortielse af sådanne oplysninger. A har heller ikke godtgjort, at der foreligger sådanne omstændigheder, at det vil stride mod almindelig hæderlighed at gøre aftalen gældende. Landsretten tiltræder derfor, at aftalelovens §§ 30 og 33 ikke finder anvendelse.

Det følger af aftalen, at betalingen af de 3,6 mio. kr. sker til fuld og endelig afgørelse af ethvert mellemværende mellem A og B, og at alle omkostninger forbundet med veksling af danske kroner til euro er A uvedkommende. Som aftalen er formuleret, er det således uden betydning, om B har betalt 2,5 mio. kr. eller 3 mio. kr. for sølvet, om han har haft udgifter til medhjælper, og om han har haft udgifter til veksling af kontanter fra danske kroner til euro. Herefter og af de grunde, som i øvrigt er anført af byretten, tiltræder landsretten, at der heller ikke er grundlag for at tilsidesætte aftalen helt eller delvist efter aftalelovens § 36 eller forudsætningslæren.

Landsretten finder endvidere, at aftalens indhold ikke strider mod lov og ærbarhed, hvorfor der ikke er grundlag for som påstået af A at tilsidesætte aftalen efter Danske Lov 5-1-2. Selv hvis B i et eller andet omfang måtte have anvendt sorte penge til at betale for sølvet, kan dette efter landsrettens opfattelse ikke føre til et andet resultat. Det kan således efter parternes samstemmende forklaringer lægges til grund, at A på ingen måde ville involveres i Bs forhandlinger med den eller de personer, som var i besiddelse af sølvet, hvorfor det ikke kan anses for at have været et vilkår eller en forudsætning for A, hvordan B kom i besiddelse af sølvet, og hvordan han skaffede midlerne hertil.

A har herudover gjort gældende, at aftalen er bortfaldet, fordi han ikke senest den 19. december 2018 kl. 16 fik sølvet stillet til rådighed, hvilket var et vilkår efter aftalen. Landsretten bemærker hertil, at selvom A først fik sølvet stillet til rådighed den 20. december 2018, da han fik det udleveret fra politiet, vil det efter en samlet vurdering være urimeligt at gøre dette vilkår gældende, jf. aftalelovens § 36. Landsretten lægger herved navnlig vægt på, at det ikke beror på Bs forhold, at politiet først udleverede sølvet til A den 20. december 2018. Landsretten lægger endvidere vægt på, at fristen den 19. december 2018 efter det oplyste var begrundet i, at A inden dette tidspunkt skulle give besked til sit forsikringsselskab, hvilket han må antages at have kunnet gøre umiddelbart efter, at politiet tog sølvet i deres besiddelse den 13. december 2018.

Da det, som A i øvrigt har anført for landsretten, ikke kan føre til et andet resultat, og da landsretten af de af byretten anførte grunde tiltræder, at der skal ske forrentning fra den 13. december 2018, stadfæster landsretten byrettens afgørelse.

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 200.000 kr. til statskassen til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet taget hensyn til sagens omfang og forløb, herunder at sagen har været hovedforhandlet over to retsdage.